

PEER Krisztián

Éjfél után ne válogass!

Aki bújt, aki nem —
 torkomban a szívem.
 A koloncot levakartuk.
 El ne váljunk! Merre tartunk?

Álljunk meg smárolni zsemleszagban!
 Hajadban őrzítő gerleszar van.
 Észrevennem nem volna ildomos,
 ám varázsütésre itt a villamos.

A szó itt már nem segít,
 adok egy zsepit.
 Sajnos műsoros.

Egy raklapon több mázsa morzsa.
 Ne szálljunk mégse villamosra.
 Talán túllendült a hangulat-hinta —
 nesze, Kalinka!

Hidd el, én még a galambszart is szívesen kipuszilgatnám a hajadból.
 Csak előbb kísérőnek szerzek meleg cipót.
 Indulhatunk is, ha hozzám.
 Nem azért, mintha sajnálnám, vagy ilyesmi,
 de előbb kurvára lehúztak —
 fiatal koromban ilyenért nem kért pénzt a pék.
 Bár már ott tartanánk, hogy pajkosan áttolod a számba
 az amilázban ázó trutymót!
 Kimondom itt, a munkások előtt!
 Két kéznek kicsi a zseb —
 nem lenne sokkal lezserebb
 venni húsz deka tokaszalonnát,
 és hívni egy taxit?

Konkrétumok, főtt krumplival

A banyatankot mifelénk úgy is nevezik,
 hogy burgonyataxi.
 Öltözz őszi ködökbe,
 költözz az Őzike közbe!
 Nem lehet mindent a nyelvre kenni.
 Dombság is nevel zsenit.
 Zseniális a nép.
 Nem is akar semmit.
 A bujkálás nem jó irány.
 Előbb lakás.

Egyfajta kotlós-igyekezet lengi be a szöveget,
 oly nagy Peerben a költési szándék.
 Csak még egy sort,
 aztán lefekszem, ahogy írva áll.

Hanna az Anna-bálon.
 Áldozatot szedett a bányató.
 Újságpapírba csomagolt hónapos retek.
 Vádbeszédnek hangzik, ahogy a néni
 rábeszél.
 Vásárlásom törlesztés.
 Háztáji vagy húsgyári?
 Inkább dolgozzon fel az, aki felnevelt! —
 humánusabb tévedésben élni.

De el ne tévedj,
 én is csak késlekedem a szaporodással,
 mert ott kezdődik az elpusztulás —
 mondta Dodónak a Tojás.